

VERSTÍPUS	JELLEMZŐK	PÉLDÁK
ARS POETICA-VERSEK	kapcsolódás a romantikus váteszhagyományhoz mitologikussá növelt lírai én kiválasztottság- és küldetéstudat	<i>Góg és Magóg fia vagyok én...</i> (1905) <i>Új vizeken járok</i> (1905) <i>Ének a porban</i> (1905) <i>A magyar Messiások</i> (1907) <i>A muszáj Herkules</i> (1908) <i>Hunn, új legenda</i> (1913)
LÁTOMÁSOS TÁJVERSEK	a táj jobbára a lélekállapot kivetülése statikus jelleg idő- és/vagy téralapú értékszembesítés; az én és környezete fenyegető ellentéte a szimbólumok egyaránt lehetnek metonimikus (<i>Hortobágy; Tisza-part</i>) és metaforikus (<i>temető; halálszagú, bús magyar róna; magyar ugar</i>) eredetűek hiperbolizáló hajlam küldetéstudat és sorsszerűség példázatos egysége	<i>A magyar Ugaron</i> (1905) <i>A Hortobágy poétája</i> (1905) <i>A Tisza-parton</i> (1905) <i>A lelkek temetője</i> (1905) <i>Párizs, az én Bakonyom</i> (1906) <i>Kocsi-út az éjszakában</i> (1909)
LÉTHARC-VERSEK	a lírai én mítoszok világát idéző kozmikus léptékű küzdelem hőseként mutatkozik, ellenfelei is mitikussá formált alakok hasonlóképp mitikus e küzdelem ideje (örökös-időtlen-folyamatos); tere a világegész fokozott dinamizmus dramatizált versszerkezet, balladaszerűség a kudarcot szenvedő lírai hős (tragikus pátoisszal) felmagasztosul	<i>Harc a Nagyúrral</i> (1905) <i>Az őt Kaján</i> (1907) <i>Sírás az Élet-fa alatt</i> (1907)
LÉDA-VERSEK	a szerelmi szenvedély és önzés újfajta, önfeltáró és ambivalens motívumaira épül a verseket gyakran szervezi a távolság-közelség, a múlt-jövő, illetve az emlékezés-vágyakozás játéka a lírai én változatos megnyilvánulása: hódol, könyörög; fenyeget, átkozódik; megbán a szerelem többnyire a halál motívumával kapcsolódik össze	<i>A vár fehér asszonya</i> (1905) <i>Héja-nász az avaron</i> (1905) <i>Lédával a bálban</i> (1907) <i>Áldásadás a vonaton</i> (1912) <i>Elbocsátó, szép üzenet</i> (1912) <i>Valaki útravált belőlünk</i> (1912)
ÉLET-HALÁL-VERSEK	A halál az élet folytatásaként vagy a nyugodni vágyó lélek menedékeként jelenik meg idillikus, elégikus, esetleg tragikus hangvétel az elmúlás és a betegség motívuma összekapcsolódik a művészléttel, a kifinomult érzékenységgel (ez általában jellemzi a századfordulót, gyakran említik dekadenciaként)	<i>Temetés a tengeren</i> (1905) <i>A Halál rokona</i> (1907) <i>Párizsban járt az Ősz</i> (1906) <i>Három őszi könnyecsepp</i> (1906) <i>Sírni, sírni, sírni</i> (1907)
ISTENES VERSEK	A gondviselést megrendüléséből fakadó modern Isten-élmény jellemzi, az Istenkeresés valójában a költői én	<i>Sötét vizek partján</i> (1907) <i>Álmom: az Isten</i> (1908) <i>A Sion-hegy alatt</i> (1908) <i>Hiszek hitetlenül Istenben</i> (1910)

	támaszkereső lelki szükséglete Isten és ember összetartozása személyes kapcsolatként vagy éppen annak hiányaként jelenik meg viszonyuk mindig ellentmondásos gyakran biblikus és/vagy archaizáló; vagy épp profán (köznapi) nyelvhasználat	<i>Istenhez hanyatló árnyék</i> (1911)
FORRADALMI VERSEK	kapcsolódás a Petőfi-hagyományhoz, illetve Ady politikai publicisztikáihoz kötődés a helyzetdal, az életkép, a harci dal műfajhagyományához gyakran didaktikus (tanító) célzatúak a romantikus forradalmi látomásköltészethez hasonló biblikus-mitologikus motívumok	<i>Dózsa György unokája</i> (1907) <i>Csák Máté földjén</i> (1907) <i>A grófi szérűn</i> (1907) <i>A Tűz csíholója</i> (1913) <i>Rohanunk a forradalomba</i> (1913)
MAGYARSÁG-VERSEK	általában jelen van a darwini létharc- és kiválasztódás-gondolat; a magyar romantika nemzethalál-víziójának modern kori lehetősége indítékuk a nemzetféltség, uralkodó gesztusa a nép- és nemzetostorozó szándék; modalitása az erőteljes indulatiságtól az irónián át a rezignált elégtelenségig terjed a vers beszélője a nyelvi-kulturális összetartozásnál erősebbnek gondolja a vérségi köteléket a lírai én szándéka szerint osztozik a közösség sorsában	<i>Nekünk Mohács kell</i> (1908) <i>A föl-földobott kő</i> (1909) <i>A fajok cirkuszában</i> (1910) <i>Az Idő rostájában</i> (1913) <i>Az eltévedt lovas</i> (1914)
KURUC-VERSEK	a kiegyezés utáni és millennium környéki „kuruc-romantika” újraértelmezése általában szerepdalok a kuruc-kor költészetének alakjainak, helyzeteinek, beszédhelyzeteinek, strófaszerkezeteinek imitációja	<i>Bujdosó kuruc rigmusa</i> (1909) <i>Sípja régi babonának</i> (1913) <i>Két kuruc beszélget</i> (1918)
CSINSZKA-VERSEK	A szerelem, a társ menedék a lírai én számára szorongás, hála, könyörgés jellemzi a vers beszélőjének megnyilatkozását képszegénység, dísztelenség; a versnyelv nagymértékben leegyszerűsödik a versek háttérvonatkozásként megjelenik a háború tapasztalata	<i>Őrizem a szemed</i> (1906) <i>Cifra szűrőmmel betakarva</i> (1915) <i>De ha mégis?</i> (1918) <i>Nézz, drágám, kincseimre</i> (1918)
HÁBORÚELLENES VERSEK	a versek jelképrendszerének középpontjában az idő és a magyarság mítosza a végidő, a magyarság; az emberség és az értékek pusztulásának tapasztalata és apokaliptikus víziója sokszor biblikus, archaizáló vagy folklorizáló nyelvhasználat a lírai én értékmentő-értéktörző szerepben expresszionista jellegű versnyelv	<i>Ésaiás könyvének margójára</i> (1914) <i>Mag hó alatt</i> (1914) <i>Emlékezés egy nyár-éjszakára</i> (1917) <i>Krónikás-ének 1918-ból</i> (1918) <i>Mesebeli János</i> (1917) <i>Intés az őrzőkhöz</i> (1915)